

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

ا. م. شیری

۲۳ اگست ۲۰۱۱

بازگشت بهایم استعمار به لیبیا

به گزارش خبرگزاریها، امروز (۳۱ اسد ۱۳۹۰) طرابلس پایتخت لیبیا پس از پنج ماه بمباران «بشردوستانه» استعمارگران امپریالیسم غرب به فرماندهی عمال صهیونیسم جهانی اعم از صهیونیستهای یهودی، مسیحی و اسلامی، سقوط کرد و همین سرهنگ قذافی و یارانش که ۴۲ سال پیش آنها را از کشور بیرون رانده بودند، با اشغال پایتخت از سوی آدمکشان حرفه ئی غرب که از آغاز دوران برده داری بدین سو به این حرفه خو گرفته اند، خلع دولت زیر رهبری وی از قدرت، تقریباً حتمی شده است.

لازم به تأکید است که مسؤولیت فاجعه هولناک بازگشت استعمار وحشی به لیبیا و تمام پیامدهای آن، قبل از همه بر عهده شورای به اصطلاح امنیت سازمان ملل متحد زیر سیطره امپریالیستهای امریکا و اروپا می باشد که به خصوص طی بیست سال اخیر نقش اسب تروای استعمار را ایفا نموده و برای اشغال لیبیا نیز در اثر سیاستهای همواره مرموز چین و دولت سرمایه داری مافیائی روسیه، قطعنامه کذائی ۱۹۷۳ را صادر کرد.

طبق یکسری برآوردهای تخصصی، در جریان پنج ماه بمباران بلاوقفه لیبیا، تمام زیرساختهای این پیشرفته ترین کشور در میان کشورهای افریقائی و خاورمیانه که برای نمایش یکی از معجزه های تکنولوژیک آساترین دستاوردهای خود (آبرسانی صحرای وسیع لیبیا) آماده می شد، به کلی نابود گردید و صدها هزار نفر از مردم آن یا کشته و مجروح شدند و یا خانه و کاشانه خود را ترک نموده، به دامن وحوش غرب پناه بردند.

یکی دیگر از فاجعه بارترین پیامدهای جنگ استعماری که از همان روزهای اول خود را نشان داد، بیکاری توده ئی، بیکار شدن و فرار بیش از یک میلیون نفر کارگر خارجی از این کشور بود.

بسیاری از ناآگاهان، سعی می کنند وحشیگری امپریالیسم جهانی در لیبیا را با حاکمیت تقریباً ۴۲ ساله سرهنگ معمر قذافی توجیه نمایند بدون اینکه توجه داشته باشند عمر رژیمهای پادشاهی انگلیس، هلند، بلژیک، دانمارک، سوئد، نروژ، ژاپن، مترسکهای کشورهای حاشیه خلیج فارس و دریای عمان و دیگر کشورهای سلطنتی، دهها و صدها بار بیشتر از عمر رژیم قذافی در لیبیا می باشد که هنوز هم پایانی بر هیچ یک از آنها متصور نیست.

بازگشت استعمار به لیبیا، تازه آغاز تراژدیهای به غایت هولناکتر مردم این کشور است. از این پس، مردم این کشور باید در انتظار روزهای بنشینند که طبق دستور العمل بانک جهانی سن بازنشستگی افزایش داده خواهد شد، بهداشت و طب و تحصیل رایگان و دیگر امتیازات اجتماعی از بین خواهد رفت، اعتیاد، فحشاء، دزدی، قتل و جنایت، همچون عراق، افغانستان، یوگسلاوی، جمهوری های سابقاً عضو در اتحاد شوروی بیداد نموده و از میان مردم، همه روزه صدها و یا بسته به تعداد جمعیت کشور، هزاران نفر را قربانی خواهد گرفت. فجیع تر از همه این است، که از این پس، خاک صحراهای گسترده لیبیا زیر سم وحوش دو پای غرب استعمارگر بر آسمان بلند خواهد شد و ثروتهای زیر و روی آن برای تسکین دردهای بحران ساختاری سرمایه داری در غرب امپریالیستی، بی محابا به تاراج خواهد رفت.

بدون اینکه بخواهم تمام جوانب فاجعه اشغال استعماری لیبیا را ریز به ریز و مورد به مورد بشمارم، با صراحت تمام اعلام می کنم که، بازگشت استعمار غرب به کشور لیبیا و فاجعه کشتار جنون آمیز مردم آن و همچنین، دیگر کشورهای استعمارزده، مایه ننگ و سرافکنندگی ابدی بشریت مدعی آگاهی، آزادیخواهی، صلحدوستی و عدالت طلبی، قبل از همه، اقشار و طبقات اجتماعی محروم و استثمار شونده می باشد که از تمام فرصتها و امکانات موجود برای توقف ماشین آدمکشی استعمارگران و جنگ سالاران غرب امپریالیستی و عقب راندن آن بهره نجستند.

۳۱ اسد ۱۳۹۰

یادآوری:

برای اطلاعات بیشتر در مورد فاجعه اشغال لیبیا و کیستی عاملان آن، به مقاله «قطع سر، تجاوز به عنف و آدمخواری- ارمغان دمکراسی غربی»، نوشته سوزان لینداوئر، ترجمه همین قلم، از جمله در این آدرس

<http://www.afgazad.com/Siasi/071811-T-AM-Shiery-Qata-Sar-Tajawoz-Ba-Anf.pdf>

مراجعه کنید.

www.eb1384.wordpress.com